

at det blot var en Lønningslov og intet videre, har behandlet denne Lov med temmelig stor Bøhede, og det, nægtet jeg antager, at ingen af de Herrer, som have været Medlemmer af Udvalget, tiltrøe sig nærmere Kjendskab til denne Sag, som de have havt til Behandling og Betænkning. Jeg har tilladt mig at sige, at det efter min Overbeviisning er en daarlige Lov, som jeg vil stemme imod, og som jeg ligeledes vil tilraade Thinget at stemme imod. Det er flere Gange sagt, at det er langt lettere at kritiseres og nedrive et forelagt Arbejde end selv at forelægge et nyt og bedre, og man vil formodentlig mene, at naar jeg anseer det for min Pligt, saa stærkt at fraraade den nærværende Lov, havde det været min Pligt at stille et andet Forslag istedet, der kunde vise, hvorledes jeg har tænkt mig denne Sag ordnet, saa at baade Udvalget og Thinget kunde have haft to Forslag at vælge imellem. Jeg har ogsaa tænkt paa noget Saadant, og jeg har ikke alene tænkt derpaa, men jeg tilstaaer det aabent, et saadant Forslag har ikke alene været udarbejdet, men det har ogsaa været særbdigt i Trykken, og det var kun, fordi jeg havde Betænkneligheder derved og troede, at man maaskee ikke vilde finde det i sin Orden, naar der her ved denne eneste Behandling forelaa et heelt omarbejdet og nyt Forslag, og fordi jeg fra flere Sider blev bestyrket i denne min Mening, var det, at jeg undertrykte det allerede trykte Lovforslag. Jeg skal imidlertid ganske kort tilsæde mig at antyde, hvorledes jeg meente, at denne Sag burde ordnes, og ordnes anderledes, end den her af Regjeringen er forslaaet. Jeg meente saaledes, at § 1 burde henlægge hele Archivvæsenet under Geheimearchivaren, der foruden at være Geheimearchivar tilslige blev Rigsarchivar, uden at han derfor fik en forsøgt Lønning. Jeg meente, at i § 2 burde det bestemmes, at ethvert af Kongerigets særlige Ministerier fik sin egen Archivbestyrer, der umiddelbart under Geheimearchivaren bestyrede det enkelte Ministeriums Archivvæsen. Endelig meente jeg, at i § 3 burde Lønnen for disse Archivbestyrere bestemmes — som jeg antog i Overensstemmelse med det Udfast, der kom fra Regjeringen — for enhver Archivbestyrer, en Begyndelsesløn

af 700 Rb., der skulde stige med 50 Rb., indtil 1,000 Rb. var naaet. Der er imidlertid i det nærværende Justitsministeriums Archiv en Archivar og en Registratør, der have fuld Forbring paa en højere Løn, og jeg meente da, at saalænge disse To vedbleve i deres nærværende Stilling, burde naturligtvis en Nedsættelse for dem ikke kunne finde Sted, men de maatte lønnes i Overensstemmelse med dette Lovforslag, som nu foreligger. Endelig meente jeg, at § 4 burde give ikke Indenrigsministeren, men derimod Kirke- og Underviisningsministeren, da det er min Overbeviisning, at det er af Bøgtighed for Archivvæsenet, at det blev henlagt under Kirke- og Underviisningsministeriet, og ikke under Indenrigsministeriet, til Extraarbejde det Beløb af 2,400 Rb., som vil fremkomme, naar man fra det af Ministeriet foreslaaede Beløb tager de 500 Rb., som Archivbestyreren under Kirke- og Underviisningsministeriet har. Jeg skal ikke opholde mig videre ved dette mit Forslag; men naar den høitærende Indenrigsminister advarede Thinget imod at troe, at den af mig paatænkte Ordning var billigere end den af ham foreslaaede, saa troer jeg, at det fremgaaer af de Tal, som jeg har anført, at den virkelig vilde være billigere, og naar der ved denne Sags tredje Behandling her i Thinget fremkom et Forslag fra et Medlem selv femtende, der i Meget, nægtet ikke i Alt, stemte med, hvad jeg her har antydet, da maa jeg for det Første erklære, at med dette Forslag havde jeg Intet at bestille, havde ikke underskrevet det og vilde ikke underskrive det, og kjendte det heller ikke i dets Ordlydende, forinden det forelaa trykt. Naar den ærede Ordbrøer for Udvalget dengang troede at kunne godtgjøre, at dette Forslag var ikke billigere, men tværtimod dyrere, end hvad der forelaa i Loven, sag skal jeg ikke her undersøge, hvorvidt han havde Ret i sin Paastand, men det drifter jeg mig til at paastaae, at han ligesaa lidt som den ærede Minister skal kunne godtgjøre, at mit Forslag ikke er billigere end Loven. Hermed haaber jeg for sidste Gang at have taget Ordet i denne for mig høist ubehagelige Sag, idet jeg slutter med den Erklæring, at jeg vedblivende stemmer imod Loven.